

De ce noi numim pe Mântuitorul nostru „Domnul” și nu simplu numai Isus

Ioan 13.13: *Voi Mă numiți «Învățătorul» și «Domnul» și bine ziceți, pentru că sunt.*

Acest verset accentuează în chip minunat faptul că Domnul Isus este „plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14). Domnul tocmai făcuse pentru ucenicii Săi slujba cea mai de jos a unui sclav. Prin aceasta însă El nu a părăsit nicidecum poziția Lui de autoritate și întâietate. El amintește ucenicilor că El este încă „Învățătorul și Domnul” lor și că aceasta corespunde și propriei lor mărturisiri. Cuvântul „a numi” înseamnă în acest context „să dai titlul”. S-ar mai putea deci spune: „Voi vă adresați Mie cu titlul Învățător și Domn”. Deoarece prin aceasta ei au recunoscut pe Fiul lui Dumnezeu născut în carne, „făceau bine”.

Astăzi dimpotrivă mulți din aceia care mărturisesc că sunt urmașii Lui Îl tratează cu mult mai puțin respect, decât El îl laudă la cei doisprezece ai Săi. Cu regret mulți, care datorează totul pentru prezent și pentru veșnicie Acestei Persoane unice, vorbesc despre El simplu numai ca „Isus”. Cu toate acestea El este „Dumnezeu revelat în carne” (1 Timotei 3.16). Isus este Domnul gloriei, și se cuvine demnității și măreției Persoanei Sale, ca noi să cunoaștem și să recunoaștem aceasta – și aceasta tocmai atunci când vorbim despre El. Noi nu ne așteptăm ca aceia care Îl desconsideră și Îl resping să vorbească despre El folosind expresii mai sublime decât „Nazarineanul” sau „Isus”. Însă aceia, cărora Dumnezeu prin harul minunat „le-a dat pricepere ca să Îl cunoască pe Cel adevărat” (1 Ioan 5.20), ar trebui să-L mărturisească bucușii ca „Domnul Isus Hristos”!

„Voi Mă numiți «Învățătorul» și «Domnul» și bine ziceți, pentru că sunt.” Această frază este cu siguranță suficientă pentru smerirea fiecărui creștin. Dacă Mântuitorul nostru Însuși spune, că noi „facem bine” dacă ne adresăm Lui cu „Învățătorul și Domnul”, cum putem noi atunci îndrăzni să ne adresăm Domnului cu expresii care nu portă confirmarea din parte Lui? Nici măcar o singură dată nu găsim că apostolii I s-au adresat cu „Isus”, în timp ce El era la ei pe pământ. Pe când El i-a îndemnat să roage pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui, El le-a poruncit: „Rugați deci pe *Domnul secerișului*” (Matei 9.38). Când El a trimis pe ucenici să ia măgărușul pe care voia să meargă călare la Ierusalim, El le-a spus să zică: „Domnul are nevoie de el” (Luca 19.31). Atunci când El a avut nevoie de odaia de sus, El le-a zis: „Învățătorul zice: «Timpul Meu este aproape; voi face Paștele în casa ta»” (Matei 26.18).

Am spus mai înainte, că apostolii nici măcar o singură dată nu s-au adresat Domnului nostru simplu cu „Isus”. Să observăm *cum* I s-au adresat: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-Mi să vin la Tine pe ape” (Matei 14.28). „Și ucenicii Săi, Iacov și Ioan, văzând aceasta, au spus: «Doamne, vrei să spunem să coboare foc din cer și să-i mistuie?»” (Luca 9.54). „Și ei, întristându-se foarte mult, au început să-I spună fiecare: «Nu cumva sunt eu, Doamne?»” (Matei 26.22). „Și, ridicându-se chiar în ceasul acela, s-au întors la Ierusalim. Și i-au găsit adunați pe cei unsprezece și pe cei împreună cu ei, spunând: «Domnul a înviat cu adevărat»” (Luca 24.33,34). „Toma I-a spus: «Doamne, nu știm unde Te duci»” (Ioan 14.5). „Ucenicul acela, pe care-l iubea Isus, i-a spus lui Petru: «Este Domnul!»” (Ioan 21.7).

S-ar putea replica, că relatările din Evangheliile vorbesc despre Domnul obișnuit ca „Isus”. Era Isus, Cel care a fost dus de Duhul în pustie, ca acolo să fie ispitit de satan. Era Isus, Cel care a fost profund impresionat lăuntric, atunci când a privit la suferința și nevoile oamenilor. Era Isus, Cel care a învățat poporul, și așa mai departe. Aceasta este adevărat, dar o explicație nu trebuie mult căutată: Era Duhul Sfânt, Acela care – prin pana evangheliștilor – vorbea în felul acesta despre El. Aceasta este diferența decisivă.

Ce se va spune despre un supus al împăratului George, care spune despre împăratul în exercițiu al Angliei: „Am văzut astăzi de dimineață pe George trecând pe alături”? Deci dacă pentru unul din supuși lui este total nepotrivit să vorbească în felul acesta despre împăratul Angliei, cât mai nepotrivit este atunci să se vorbească despre Împăratul împăraților simplu cu „Isus”. Dacă deci soția împăratului vorbește despre soțul ei și îl numește „George”, atunci această vorbire este total la locul ei. Și tot așa este la locul ei, când Duhul Sfânt în relatările Evangheliilor numește pe Domnul nostru cu prenumele.

Pentru dezonoarea care este adusă peste „Numele bun” (Iacov 2.7; nota redacției: în versiunea Bibliei în limba engleză, traducerea King-James, stă aici cuvântul *worthy* = „demn, de preț”), în cea mai mare parte sunt responsabile cântările moderne. Noi nu putem face altceva, decât să ne ridicăm glasul într-un protest revoltat împotriva molozului (căci așa sunt) mult, care se ascunde înapoia denumirii „cântare de laudă” sau „cântare religioasă”. Este trist și înfiorător să auzi creștini cântând „Nu este prieten ca Isus cel umil”. Astăzi nu există nici un „Isus umil”. Acela, care odinioară a mers pe pământ într-o umilire incomparabilă, a fost făcut „atât Domn cât și Hristos” (Faptele Apostolilor 2.36) și acum șade la dreapta Maiestații în înălțime. Cine studiază cu seriozitate Evangheliile și constată cât de diferit oamenii se adresează Fiului lui Dumnezeu, acela va primi o plată bună pentru osteneala lui. Vrajmașii lui Hristos Îl numesc permanent „Isus” (Matei 26.71, etc.), și tot așa și demonii (Marcu 1.23,24).

Să ne rugăm la Dumnezeu, ca El să ne elibereze de aceasta, de acest fel superficial, indiferent și dezonorant de a vorbi despre Fiul Său. Să recunoaștem cu bucurie pe Salvatorul nostru ca „Domn” al nostru în timpul lepădării Sale de către lume. Vrem să ne amintim de ceea ce El Însuși a spus: „... pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul, după cum Îl onorează pe Tatăl. Cine nu-L onorează pe Fiul, nu-L onorează pe Tatăl care L-a trimis” (Ioan 5.23). Aceasta nu este o bagatelă sau o chestiune lipsită de importanță, căci este scris: „Pentru că din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi condamnat” (Matei 12.37).

(din: Exposition of the Gospel of John)